

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 TFUE i zasady równego traktowania, ustanowionej w art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w odniesieniu do strony skarżącej w stosunku do innych kandydatów, którzy uczestniczyli w postępowaniu w sprawie naboru.

Kwoty 5 000 EUR nie można uznać za stawiającą skarżącego w takiej samej sytuacji jak innych kandydatów, którzy w wyniku naruszenia tej zasady zostali umieszczeni na liście rezerwy kadrowej lub otrzymali korzystniejsze odszkodowanie i zadośćuczynienie.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do obrony/prawa do sądu, ustanowionych w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, oraz zasad dobrej administracji, obowiązku dbałości o dobro urzędnika oraz obowiązku uzasadnienia, ustanowionych w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Co się tyczy naruszenia prawa do obrony/prawa do sądu, odmowa rozważenia przez stronę pozwaną możliwości dokonania przelewu jest spowodowana wyłącznie skorzystaniem przez stronę skarżącą z prawa do odwołania. Samo wniesienie odwołania przez stronę skarżącą nie może zostać uznane za ważne uzasadnienie odmowy prawidłowego wykonania przez administrację wyroku w sprawie T-610/18, ZR/EUIPO;

W odniesieniu do naruszenia zasad dobrej administracji, obowiązku dbałości o dobro urzędnika i obowiązku uzasadnienia:

- po pierwsze, strona pozwana nie wzięła pod uwagę wszystkich czynników mogących wpłynąć na jej decyzję, ponieważ odrzuciła możliwość skorzystania z jakiegokolwiek opcji dostępnej z prawnego punktu widzenia, zaś wszelkie opcje alternatywne zignorowała;
- po drugie, wymiana pism ze stroną pozwaną dotycząca tylko jednej z opcji rozważanych przez administrację nie może zostać uznana za kompleksowy dialog mający na celu znalezienie sprawiedliwego rozwiązania.

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2022 r. – van der Linde/EIOD

(Sprawa T-678/22)

(2023/C 24/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Frank van der Linde (Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat C. Forget)

Strona pozwana: Europejski Inspektor Ochrony Danych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji (¹) w zakresie, w jakim EIOD nakazuje Europołowi udzielenie skarżącemu dostępu do wszystkich dotyczących go danych na podstawie art. 36 ust. 2 rozporządzenia 2022/991 (²);
- w pozostałym zakresie, stwierdzenie nieważności decyzji EIOD w zakresie w jakim nie zapewnia ona skarżącemu dostatecznych gwarancji z uwagi na to że nie przewiduje ona żadnego terminu do którego musi zostać wykonana, żadnej kary pieniężnej oraz nie przewiduje żadnych dostatecznych sankcji w odniesieniu do Europołu, tym samym de facto pozbawia skarżącego prawa dostępu do prawa do skutecznej ochrony sądowej w rozumieniu art. 8 i 47 Karty;
- alternatywnie, zasądzenie na rzecz skarżącego zapłaty 1 EUR za krzywdę niematerialną;
- w każdym razie, nakazanie EIOD zapłaty kosztów postępowania w kwocie wyszczególnionej przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca powołuje się na zarzut naruszenia art. 8 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

- (¹) Decyzja Europejskiego Inspektora Ochrony Danych w sprawie dotyczącej skargi 2020–0908 przeciwko Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) z dnia 8 września 2022 r.
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/991 z dnia 8 czerwca 2022 r. zmieniające rozporządzenie (UE) 2016/794 w odniesieniu do współpracy Europolu z podmiotami prywatnymi, przetwarzania danych osobowych przez Europol w celu wspierania postępowań przygotowawczych oraz roli Europolu w zakresie badań naukowych i innowacji (Dz.U. 2022 L 169, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2022 r. – Hiszpania/Komisja

(Sprawa T-681/22)

(2023/C 24/63)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: A. Gavela Llopis i M.J. Ruiz Sánchez, przedstawiciele)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2022/1614 (¹) z dnia 15 września 2022 r. określającego istniejące obszary połowów głębinowych oraz ustanawiające wykaz obszarów występowania lub prawdopodobnego występowania wrażliwych ekosystemów morskich w zakresie dotyczącym ustanowienia wykazu obszarów występowania lub prawdopodobnego występowania wrażliwych ekosystemów morskich, określonego w art. 2 oraz w załączniku II do tego rozporządzenia;
- incydentalnie, stwierdzenie nieważności art. 9 ust. 6 i 9 rozporządzenia 2016/2336 (²) zgodnie z art. 277 TFUE;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia tego, że rozporządzenie wykonawcze 2022/1614 w zakresie, w jakim ustanawia wykaz obszarów występowania lub prawdopodobnego występowania wrażliwych ekosystemów morskich stanowi naruszenie rozporządzenia podstawowego i zasady proporcjonalności:

— W tym zakresie Królestwo Hiszpanii wskazuje, że:

- 1) pominięcie analizy wpływu narzędzi połowowych stałych w połowach dalekomorskich narusza rozporządzenie podstawowe i zasadę proporcjonalności;
- 2) ustanowienie obszarów występowania lub prawdopodobnego występowania wrażliwych ekosystemów morskich stanowi naruszenie rozporządzenia podstawowego i zasady proporcjonalności.

2. Zarzut drugi dotyczący zarzutu niezgodności z prawem art. 9 ust. 6 i 9 rozporządzenia 2016/2336:

— W tym zakresie Królestwo Hiszpanii wskazuje, że:

- 1) odesłanie do aktu wykonawczego w celu uzupełnienia istotnych elementów rozporządzenia 2016/2336 narusza art. 291 TFUE;